

Kommissioner, vi have haft her i Landet om sociale Spørgsmaal. Det har været en ganske overordentlig ringe og ufyldstgørende Repræsentation, som Arbejderne have haft i de Kommissioner, som hidtil have været nedsatte. Det forekommer mig endog, at man forsætlig har udelukket saadanne Arbejdere, som i særlig Grad kunde ventes at nyde Tilslutning og Tillid hos deres Standsfæller. Det maa, mener jeg, ikke ske i Fremtiden, og der er saa meget mindre Grund dertil, som den højtærede Indenrigsminister vistnok selv vil være den første til at erkende, at det Arbejde, der er blevet udført af de Repræsentanter for Arbejderne, som ere indsatte i Arbejderforsikringsraadet, staar fuldt paa Højde med det, som deres Kolleger i Arbejderforsikringsraadet have udført, og at det har været til stor Gavn for Arbejderforsikringsraadets Arbejde i det hele taget. Hvis altsaa den højtærede Indenrigsminister finder det rigtigt at nedsætte en Kommission om denne i og for sig store og betydelige Sag, maatte det være mig tilladt at lægge ham varmt paa Sinde, at ogsaa Arbejdersiden — selvfølgelig ved Siden af Arbejdsgiversiden — bliver tilstrækkelig fyldig repræsenteret og ved saadanne Kræfter, som virkelig kunne træde frem som Repræsentanter for Arbejderne.

Ja, til ære Medlemmer vil jeg hermed anbefale Flertallets Dagsorden til Vedtagelse. Jeg havde haabet, at det ikke var blevet et Flertals, men Udvalgets Dagsorden, og at vi alle endrægtig havde kunnet samles om denne Sag. Jeg tror imidlertid at kunne udtale, at den Forskel, der er mellem Flertallets og Mindretallets Standpunkt i Virkeligheden er mere formel end reel, og det er mit Haab, min sikre Forventning, at naar vi komme til et alvorligt Arbejde her i Salen om denne Ting, ville alle Partier, ogsaa det Parti, som det ærede Mindretal repræsenterer, sammen med os arbejde paa at naa et fyldigt og godt Resultat, saaledes at Danmark atter paa dette Omraade maa kunne naa frem i Række med de mest fremskredne blandt den europæiske Civilisations Lande. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Dagsordenen til Vedtagelse.

K. M. Klausen: Jeg vil straks udtale min Beklagelse over den Stilling, Flertallet har indtaget over for det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig, at dette Lovforslag var meget betimeligt, at der var Trang til, at faa gennemført et Lovforslag i den Retning, som vi havde antydet. Den

Gang, Sagen var til l. Behandling, paaviste jeg udførlig, hvorledes en Mængde Børn nu staa værgeløse over for den Udbytning, de ere Genstand for. Jeg kan derfor, som sagt, kun udtale min Beklagelse over, at dette Lovforslag nu skal lægges til Side, og at man i Stedet for indskrænker sig til at foreslaa en Dagsorden. Om denne vil føre til noget i en nogenlunde nær Fremtid, er der jo ingen, der ved, da hele Sagen skal lægges i den højtærede Indenrigsministers Haand. Jeg kan meget godt indrømme, at Loven af 1873 er forældet og paa mange Punkter trænger til Revision, og for ikke saa mange Aar siden var der jo ogsaa et Tidspunkt, hvor det saa ud til, at man vilde tage fat paa Sagen. Jeg sigter herved til den 1890 i Berlin afholdte Konference, hvortil, som den ærede Ordfører oplyste, Danmark sendte 3 Repræsentanter. Det saa da ud til, som der skulde oprinde en ny Æra paa Arbejderlovgivningsomraadet; og en af Repræsentanterne, som Danmark sendte derned, udtalte disse overordentlig smukke Ord, at nu maatte vi ikke hvile, saa længe der var en Taare at aftørre paa Arbejdernes Kind. En mere flov Frase tror jeg aldrig er bleven udtalt her i Danmark; thi netop efter den Tid har man hvilet, ikke rørt en Finger for at revidere den gamle Lov af 1873. Vi Forslagsstillere havde derfor været berettigede til at vente, at Regeringen vilde have taget Initiativet til et saadant Lovforslag for længe siden, men efter 1890 havde den jo travlt med mange andre Ting her i Landet, og da Højre og de moderate havde Flertal, var der selvfølgelig heller ingen Tanke om at udarbejde Love i den Retning. Vi have derfor ment, at vi ikke kunde forsvare, at lade denne Sag hvile længere og indbragte derfor i Efteraaret vort Forslag, der ganske vist kun tog Sigte paa en enkelt Side af Sagen men paa den Side, som vi syntes, trængte haardest til en Revision, saaledes at vi kunde faa en Beskyttelse for dem, som have vanskeligst ved at værne sig selv. Den Udvej, Flertallet har foreslaaet, at skyde Sagen til Side, at det foreliggende Forslag ikke skal behandles, er selvfølgelig den nemmeste Udvej, det kunde vælge sig. Derved skyder Flertallet Ansvar et fra sig og lægger det over paa et andet Sted, over paa Regeringen. Jeg har ikke kunnet gaa med dertil, og en af Grundene dertil er, at jeg paa dette Omraade ingen Tillid nærer til vor højtærede Indenrigsminister. Paa adskillige andre Punkter have vi set, at den højtærede Indenrigsminister tager